

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Dispas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A dictum quendam Teutonicum, arte speculorum fabrum, qui non temere profitebatur se per flamas medias incesurum, citra ullum vel capilli unius detrimentum, quem & plurimum, & Teutonico ritu valde promissum habebat. Vidi ego hominem manus in liquefactum plumbum immittere, idque ex candenti patella in volam accipere, æque ac si argentum vivum aut tepida fuisset aqua: introductus olim ad hoc spectaculum ab amplissimo viro Bernardo Vibieno, qui mox magni nominis sacerdos Cardinalis fuit, in cubiculum Joannis Medicei tunc Cardinalis, in conspectu cujus hæc fiebant, cum ego tanti Præfulis manum osculaturus accessissem, quadriennio ante quam is ad summum Pontificatum ascendisset. Quod vero agebat Benedictus hoc se arte magistra facere, quippe qui unguento quodam partes eas oblineret, quas ab igne salvas vellet, id in memoriam adducit, quod Varro ait, Hirpinos eos, de quibus paulo ante dicebamus, solitos medicamento quodam pedum plantas tingere, atque per ignem ambulantes, multa, ut ait Virgilius, *promere vestigia pruna*. Inveni vero, quod ad hanc rem facit apud Andream Græcæ nationis medicum, cui multum interpretes Nicandri tribuunt, hoc de Salamandra traditum, ut si quis ejus sanguine vel manus vel vestem obunxerit, quod oblitum fuerit, ab igne nihil quicquam lædi: quamvis Plinius hoc non facile credat. Ejusmodi medicamini admiscet alii albumen ovi. At jam minus admiremur quod in Quadrigarii annalibus legitur, oblitam alumine materiam succedi non posse: idque esse verum, Sylla in Archelaum bellante comprobatum. Sane laricem inter arbores neque flammam emittere, neque nisi longa & vehementi exustione in carbones abire manifestum est: quod in fornacibus exploratum, reliquis lignis admixtum longo temporis intervallo consumi. Hoc & Cæsari expugnatione castelli ejusdam, quod Larignum nomine dixerant, quia larice præmunitum fuit circa Alpes, non citra summam admirationem cognitum. Lino vero, quod nonnulli Carpasium appellant, de quo Pausanias, ardere id perpetuo ante Minervæ illius simulacrum, quod cælo, ut fama fuit, delapsum, in Acropoli visebatur, Patavii ego pro ellychniis in lucernis aliquando usus sum: materia enim integra & incolumi per durante tamdiu ardet, quamdiu oleo intinctum fuerit. Nascitur id inter venas aluminis, ac veluti densior quædam cartilago interspergitur, cujusmodi sunt granatorum intersepimenta.

Nomine Leonis X.

Plin. lib. 16. cap. 67.

Hoc ex Virru & Plin. Sed falso ex Mattheola. lib. 1. c. 74. in Dio.

CORRUPTOR OMNIUM. CAP. XXVI.

SED ut ad Salamandram redeamus: nunquid eorum quoque nobis arriserit significatum, qui damnosum hominem, omnes quibuscumque versetur aliqua pernicie aut injuria labefactantem, & quacunque inceserit calamitatis aliquid invehentem, per Salamandram ostendi voluerunt? quippe cui sit perniciofa adeo vis, ut arboris quam irreperit poma omnia inficiat veneno, & eos qui ederint, necet frigida vi, nihil aconito distans, ait Plinius, atque his quædam magis exitialia, quæ apud auctorem ipsum late recensentur. Illud admiratione dignum, quod traditur ab Aliano, fies Salamandra impune vesci: verum ubi quis ejus Suis, qui Salamandram devoravit, carnem ederit, præsentaneo eo veneno correptum interimi.

Lib. 24. c. 4 Salamandra multum perniciofa.

DE DIPSADE. CAP. XXVII.

A Frigidissimo animali ad ardentissimum accedere, ad historiæ nonnunquam venustatem pertinet; quare in commodis recitatis, quæ de Salamandræ gelu procedunt, jam quæ de Dipfadis ardore proveniant, memorabimus. Animal id reptilium perniciosissimum, corpore modico, ac viperino perquam simili, sed ad icum violentissimo, de quo ita Nicander, Theriacis, ubi,

Descriptio Dipfadis.

Ναυλευ δὶψαδδῶ εἶδος ὀμώσασθ' ἐν γδ ἐχίδνῃ
 Πνευστῆν θανάτῳ ἢ θάνατῳ ἕστ' αἰσῶ
 Οἶον ἀν ἐν σαύτῃ βλάσσην δακτῶ.
 Dipfalis hanc speciem juret quis, ni minor insit
 Viperæ generi vis mortis, at ocyor is qui
 Affixi fuerint trucidanti fulmine dentis.

Vocant etiam causionem anobatem, melanurum.

Figuram ejus Softratus à reliquis colubris ita distinguit, ut eam dicat habere caudam duabus lineis nigricantibus distinctam, corpore reliquo albicante.